

svenske Rigsdag. Jeg mener tværtimod, at naar der afgjøres en Sag, som berører baade den svenske Rigsdag og det norske Storting, da gjøre vi danske Rigsdagsmand vel i, saa vidt vi formaar, at sætte os ind i, hvorledes Stemminger og Tilstande ere paa disse Steder; thi i en saadan Sag, som denne skulle vi ikke handle i Blinde. Jeg skal afgive min Stemme i denne Sag, som dansk Folkerepresentant, og jeg stiller mig her, som jeg vilde tænke at stille mig, hvis jeg sad i den svenske Folkerepresentation eller i den norske (Stemmer: Hvad behager?). som jeg tænker mig, at en Folkerepresentant vilde stille sig i den svenske Rigsdag og i det norske Storting. Der vil jeg saae hen til, hvorledes de Mend afgjøre en saadan Sag, som pleie at have politisk Opfattelse med os her hjemme, og jeg vil da ganske fort og simpelt sige, at efter Alt, hvad der foreligger, vil jeg trods alle de Udtalelser, der i Dag ere rettede til os fra forskjellige Sider, foretrække at tage noget fejl i 6 Maanedes med de 58 i Norges Storting for at have Ret med de 51. (Munterhed). Sa, jeg vil tale rent ud; De skulle vide, hvorledes jeg tænker. Men er det nu ogsaa afgjort, at den Sag, som foreligger her, er saa sikkert et Fremskridt, som det fra flere Sider er blevet fremstillet? Dengang jeg havde Ordet ved den tidligere Behandling, skal jeg ikke negte, at, efter hvad der forelaa, saae det nogenlunde ud, som om man vel kunde opnaa et Gode; men de Erfaringer, have bekræftet sig, som jeg nu gjennem en Narrætte har indhøstet ved at høre fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds. Jeg kan saaa tydelig erindre hans Foredrag i Sufferfagen, hvor jeg sagde, at jeg skulde have den Ære at tale med ham og indrømme, at jeg havde taget fejl, hvis han dengang havde Ret. Naar jeg ser hen til saadanne Afgjørelser, da er der jo fra det ærede Medlem saadant saa mange overbevisende Ord, at jeg i Reglen kommer til at tænke paa, at naar det ærede Medlem skal bruge mange Ord i en Sag, begynder jeg at blive noget ængstelig ved den. Jeg vil minde om Hærløven. Jeg maa da sige, at jeg virkelig begynder at faa en Løvl om, hvorvidt vi ere inde paa ganske ret Kjøl i denne Sag. Den ærede Finansminister, som staar for os ved denne Leilighed, kan paaberaabe sig sit Kjendskab til Norge, saa meget ham i denne Sag lyster; saa vil jeg dog sige, at ved vigtige politiske Afgjørelser har jeg og har hele Landet faaet saa gyldige Vidnesbyrd om, at man ikke kan stole paa hans stærkt udtalte Opfordringer til, hvad man skal gjøre i et vigtigt Dødsfald, at hans Udtalelser ingenfinde mere skulle have nogen overbevisende Kraft for mig — Aldrig! Jeg vilde ønske, at han og hans Lige vilde finde Tidspunktet kommet til at erindre deres Fortid og saa ikke optræde som Raadgivere for det danske Folk. Naar jeg altsaa nu ser hen til Sagen, som den foreligger, vil jeg sige: Hvad indestaar os for, hvad der kan ske i denne Som-

mer? Jeg er overbevist om, at, naar jeg holder det ærede Medlem for Præstø Amtss 1ste Valgkreds (Scavenius) for mig, som dog nok veed, hvad Hænkningen vil blive af denne Lov — det veed han, det tør jeg antage, at han veed — og sammenholder hans Udtalelser med dem, vi hørte af de ærede Medlemmer for Præstø Amtss 6te Valgkreds (Bosjen) og Sorø Amtss 2den Valgkreds (Alberti), som dog nok ogsaa vide, hvilke de økonomiske Virkninger af denne Lov vilde være, saa skal jeg aldeles ikke være urolig med Hensyn til Pengespørgsmaalet ved at stemme her; thi jeg vil sætte de to sidstnævnte ærede Medlemmer overfor det ærede Medlem for Præstø Amtss 1ste Valgkreds. Det ærede Medlem for Præstø Amtss 1ste Valgkreds var heller ikke i sine Udtalelser saa overordentlig sikker paa, hvad der er rigtigt med Hensyn til Konventionen. Han vilde blot have Guldmynnten indført; naar han fik den indført, fremgik det af hans Foredrag, at han tog Konventionen med, fordi han indsaa, at det var den sikreste Maade at faae Guldmynnten indført paa. Han vilde ikke gaa med Mindretallet, fordi dette da var ham noget usikkert; men der kunde jo ske Noget i denne Sommer, og hvis de Herrer erindre, hvad der først blev udtalt i denne Sag om, hvad der nu i Norge søges fremmet, ogsaa med Hensyn til Guldmynnten, ligger det da ikke nær at tænke, at, naar der ske visse Forandringer i de overfor Representationerne i de nordiske Lande i denne Sommer, vilde man som praktisk Folk, der vilde deres Fædrelands Vel, meget let komme ud over de Bæmskeligheder, som nu fra anden Side optaarnes, hvis vi ikke tage imod denne Lov. Derfor vil jeg tillade mig at sige, at det, jeg vil tilraade ved denne Leilighed, er, hvad jeg fra først af har gjort, den Gang Sagen kom ind, og hvad jeg har udtalt ved forskjellige Leiligheder, nemlig at Danmark ikke skal være det Land, der ved flige Leiligheder skal gaa i Spidsen. Danmark har nu prøvet, hvad det vil sige at lade sig drive ind paa den Vej, som den skulde. — ja, jeg vil ikke bruge et Billede, som man bruger ved den Leilighed, men Danmark har nu prøvet det, hvorfor skulle vi da anden Gang prøve det? Vi skulle ikke gjøre det anden Gang. Det, som vilde være det Rigtigste, vilde være om de to Riger, som have afgjort Sagen først, sagde til Norge, som er det mindste Land, og som er fult uafhængigt med Hensyn til Regjering, det vil sige med Hensyn til at have sin selvstændige Regjering, nu bleve enige om at sige overfor Norge: vi holde os tilbage, indtil I have afgjort en Sag, hvormed vi Andre kunne være vel tjente. Det er en meget smukkere Stilling, end at de to andre Lande sige: vi afgjøre Sagen, saa kunne I komme bagefter. Derfor vil jeg stemme for Mindretallets Indstilling og bede saa Mange som muligt at gjøre det Samme, thi saa vil det være vundet, at det danske Folkething